

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinum

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

16. Paßio Iesu Christi magnum in se continet amoris divini incentivum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

dentissimè, & sanctissimam eius voluntatem in omnibus exequi: quæ tria bona illi optas & procurari assidue: Te rogo, per amorem ineffabilem, quæ te amat sanctissima Trinitas, amabileque in æternum.

Ex his facile colliges non omnino sapere nonnullos, qui in tribus primis petitionibus invenire se ajunt amoris in Deum excitandi materiam, sed non ita in quatuor postremis, in quibus nostra utilitati studere videmur: Christus enim istius orationis auctor, in omni actione, & doctrinâ, unicum Patris sui gloriam spectavit, noluit ut in petendis ijs, quæ nobis conducunt, intentionis nostræ figeremus pedem, sed ad Patris sui gloriam regni que sui amplificationem, & voluntatis divinæ executionem omnia nostra desideria referremus, in quo stat nostri summa ad amorem divinum progressus.

CAPUT XVI.

Passio IESV Christi magnum in se continet amoris divini incentivum.

I.
Passio
Christi
spons &

ID probant illæ Christi voces, Cum exaltatus fuero à terrâ, omnia traham ad meipsum. Ac si dice-

ret. Multa quidem in totius universi creatione ad amorem meum incitamenta subministravi, tanta rerum pulcherrimarum in hominis usum, & oblectamentum à me suppeditata copia habet varias amoris illecebras: ipse deinde carne humanâ indutus, quâ verbis, quâ mirandis operibus per mortaliū corda meæ dilectionis & benevolentia flammæ dispersi: verum ultimam ad mortaliū animos expugnandos machinam in passione mea reservavi, cum in cruce ad instar arcus intensi suffixus & in altum elatus, per orbem universum mei sagittas amoris ejaculans mille millia cordium vulneravi, & meæ charitatis vinculis astrixi: redire solet Ecclesia sponsa mea ad hauriendum amorem ad cor meum, unde ex lanceæ ictu per amorem nata est Crux illa, in qua pependi, arbor est vitæ in Ecclesiæ paradiso plantata, & cuius fructu qui vescitur, calorem amoris, quo animus vivit, reparat & fovet: Ego enim verè de me pronuntia vi: Ego sum via, veritas, & vita. Ego per obumbrantem Spiritum sanctum, qui amor est, in utero Virginis conceptus sum, & ad eundem amorem propagandum in arborem crucis elatus, quod qui norunt, non aliunde studiosius quàm à cruce amoris alimenta deposcunt.

Primò itaque attenda Passio Christi

Ad multa
juyat eius
meditatio.

Christi consideratio magno nos
contra amorem proprium, eius
denudata detectaque contagione,
radio inflamat. 2. Ad difficulta-
tes, quæ in virtutum assecutione
occurrunt, ingentibus animis su-
perandas nos aluit, quarum victo-
ria amori divino in nobis regnum
stabilis. 3. Excellentem Christi er-
ga homines charitatē in luce col-
locat, & pro amore amorem re-
poscit. 4. Eum, qui Passionis suæ
memoriam alit in pectore, donis
suis locupletare solet Christus, in-
ter quæ locum principem amor
sanctus sibi vindicat.

3.
Ad amo-
ris pro-
prij expu-
gnationē.

Amorem igitur proprium rem
esse detestabilem, & omni abomi-
natione dignissimam clamant vul-
nera, quæ Christi corpori per-
duellis inflixit. Hac peste, quicū-
que illum discruciarunt, infecti
fuere. Pilatus timore perdenda
dignitatis illum morti addixit, Ju-
dæos invidia, Judam avaritia, mi-
lites pecuniæ spes ad illum traden-
dum, prodendum, torquendum-
que impulere; longius tamen re-
petenda est eius colluvies, & inde
ab Adamo accersenda, quæ per
eius posteros propagata, ut ex-
hauriretur à Christo, laborum
illi dolorumque materiam dedit
acerbissimam: & quod mirere, post
corpus flagris dilaceratum, post
spinas & clavos, & sanguinem la-
chrymarumque ac suspiria profusa &
congeminata, hæret etiamnum in

intimis mortalium fibris eius con-
tagio, ut merito exclamet Pro-
pheta: *Tanto labore sudarum est, & Ezech. 24.*
non exivit rubigenus.

Ille est, qui etiamnum, quan-
tū in se est, Dei Filium tollit in
cruce; ille qui flagris & plagis
onerat, ut S. Virgini Coletæ ipsa
Christi sanctissima Mater ostendit:
cū enim ab illa rogaretur ut
apud Filium pro miseris mortali-
bus vellet intercedere, ostendit
illi in pelui infantem in frustra con-
cisum suo sanguine innatantem,
dixitque: *Aspice filia, & perpen-
de, an qui ita crudeliter in Filium
meum deserviunt, mereantur, ut
meis precibus ab eorum cervici-
bus malum avertam. Lector ami-
ce, persuade tibi Christum è cruce
te verbis hisce compellantem: Ser-
vire me fecisti in peccatis tuis: tua
scelera me in hoc tormentorum
mare coniecere; amor tuus inso-
lescens dum ita habenas laxat, &
injurias vomit, his me sputis de-
formavit, dum cogitationes ho-
nori meo, & proximi bono inju-
riosas alit, hisce spinis caput meum
transfodit; dum pudendis operi-
bus se inquinat, flagris me disse-
cuit; dum pertinaciter malo ag-
glutinatur, me cruci affixit, hanc
cine tu pestem, & vitiorum om-
nium cloacam adamare deinceps
poteris? Aman, dum innocenti
Judæorum genti extremam per-
niciem machinatur, ab Assuero,
quem*

4.
Peccator
Christum
occidit.

UNIVERSITÄT
PADERBORN
BIBLIOTHEK
PADERBORN

5.
Crucifi-
gendus
Amor
proprius
instar
Aman.

quem ad hoc injustum, & invidiosum facinus instigarat, in crucem tollitur, & uxorem liberofque in idem secum exitium trahit, ut de tā scelerati hominis familia nullus superesset: & tu amorem proprium, qui te non solum homicidio, sed Deicidio contaminavit, impunitum diuittis? Vide quomodo Christus, licet ab omni peccati contagione remotissimus, illum in se exagitet, quomodo illum in omnibus carnis delicatæ sensibus crudeliter habeat; quomodo in ijs, quæ honorem, quietem, vitam denique ipsam spectant, infestari illum, & torqueri patiat; teque ad idem secum redintegrandum prælium velut signo dato dux invitet. Non est servus major domino suo. Jehu inunctus in Regem Israel, accepto divinitus de evertenda Achabi stirpe mandato, currum ascendit, & cum exequendæ divinæ jussionis zelo accensus progreditur, obvium habet Jonadab, à quo petit, haberetne sicut ipse correctum coram Domino, animumque in ultionem inimicorum Domini pari secum ardore conspirantem. Cum alter se habere respondisset, manu illius apprehensâ in currum sustulit, monuitque videret, quâ in omnem regiam familiam idololatriâ contaminatam strage baccharetur.

Idem à Christo, cum illum in

cruce pendentem contemplatur, edici arbitremur; nosque ab illo rogari, an pari secum odio in amoris proprii exitium ferri velimus, an arma contra illum eius auspicijs capere, an sub illius vexillo dicere sacramentum, eumque ad intercessionem persequi? felices nos, si Christo Domino verbis Regis Josaphati respondeamus, qui à Rege Israelis ad Societatem armorum sollicitatus, dixit: *Ascendam, qui meus est, tuus est: populus meus, populus tuus; & equi mei, equi tui.* Ita bone Iesu, in hostem tuum, & quacumque parte imperabis, signa inferam, cum hoste congregiar, & tibi gloriæ triumphique materiam consecrabor. Hac armatos cogitatione fuisse arbitror tot strenuos Christi milites, qui flagellis, cilicijs, catenis, vigilijs, jejunijsque, & cæteris sensuum afflictationibus amorem proprium aggressi, ejus vires attrivere, eumque sub jugum misere, omni spe fœderis, aut reconciliationis sublata: illi scilicet in Christum ab hominum vitiosis affectibus, ab amore proprio in arenam eductis cruci affixum oculos coniecere, & contra illum ejusque copias odio implacabili concitati; *Crucifixerunt*, ut ait Apostolus, *carnem suam cum vitijs & concupiscentijs*, nullaque eius commiseratione permoti, *clavis severissimæ disciplinæ, temperan-*

Seque-
dus Ch-
stus ex
cruce in
vitans.

Exempl-
Sacrific-
rum.

S. P.
con-

1. P.

rantiæque undique confixum ita tractarunt, ut vix respirandi spatium concederent: quantum verò hæc de amore proprio victoria, amoris divini incrementum afferat, nullus est qui non videat. Jam verò quomodo virtutum, sine quibus charitas non potest consistere, affecutioni aditum muniat, inspiciam. Cùm in virtutes primarias oculos conijcio, cùm intueor Fortitudinem, quæ rerum terribilium metum domat, & vincit; cùm Patientiam, quæ in malis quibuscumque tristitiam moderatur; cùm Temperantiam, quæ in maximis voluptatù blandimentis animum hominis freno suo retinet; cùm Humilitatem, quæ inter ludibria, & contumelias stat in gradu suo, & velut victrix exultat; cùm pari modo reliquas charitatis comites considero; non video unde porissimum peti & comparari possint, quàm ex Christi patientis armamentario: præsertim cùm ad illud videam nos à Sancto Petro ablegari. *Christo inquit, in carne passio, & vos eadem cogitatione armamini.* Certè sentio cum Theologis notæ non infirmæ, Christum passione suâ majores ad capeffendas virtutes mortalium animis stimulos injecisse quàm si vitam virtutum exemplis instructissimam ad diem usque supremi judicij inter illos traduxisset. Hac in primis Christi patientis cogitatione ar-

mabat se, dum ab Arianis impeteretur, egregius Athleta Gregorius Nazianzenus: *Quota tandem pars, inquit, est omne quod patior indignitatis illius, quâ Christus, cuius causâ pericula subeuntur, consputus, & colaphis casus est?* Idem exemplar Christi tormentis & opprobrijs vexati dum sibi proponit S. Elzearius, futurum ajebat ut barbæ pilos à famulis pedetentim delivelli, si Deo collibitum foret, magnâ animi æquitate patèretur: ipse etiam Christus cùm è suis sequaribus nonnullos inter contumelias animo concidere & propemodum labefactari cerneret, eos suorum tormentorum consideratione ad fortiter tolerandum erexit: ita Petro martyri de injusto exilio conquerenti animos addidit; ita P. F. Joanni Peccanio Anglo ex ordine S. Francisci Theologiae Doctori, & Romæ in palatio Pontificio sacrarum literarum Professori, cùm falsis calumnijs denigratus apud S. Bonaventuram Ordinis Generalem innocentia suæ patrociniū non inveniret, & ad Crucifixi pedes querelas deponeret; Christus altâ & intelligibili voce, verba quæ sequuntur, & ad pedes imaginis crucifixi descripta etiamnum leguntur; pronuntiavit, vel eorum saltem sensum.

Memorabili exemplo Joannis Peccanij.

Et ego quid demerui pendens inter VVadingus, latrones?

Kk Oravi,

Sequitur
dus Ch
stus ex
crucem
vitam

Exempl
Sancto
rum

8.
S. Petri
consilio.

1. Pet. 4.

in Annal.
ad annum
1278. n.
30.

Oravi, nec obtinui carnis petitiones;
Calicem mortis sorbui, Patri placere
studui per carnis passionis:
Ergo murmur non exeat, si non sit,
quod orasti;
Nec orasse peniteat, quamvis non
impetrasti;
Dum fraudas desiderium, ad maius
beneficium datorem obligasti.
Ad me si levas oculum, vides argen-
to vendi,
Tradi quoque per osculum, & dure
comprehendi,
Ac alligari funibus, confici verberibus,
sine lege parcendi.
Relinquitur ab amantibus velus jam
desperatus,
Præsentor Pontificibus quasi latro
ligatus;
Quos amavi fortius, ab illis citius
sum spreus, & negatus;
Ibi clamor, derisio, severitas minarum,
Et capitis relatio, & ictus maxillarum.
Omnes impudens feriunt, & quidquid
mibi faciunt videtur esse parum.
Saturatus opprobrijs ducor ad Pilatum,
Renovatis injurijs ruunt in accessum.
Nunc homicidam liberant, & me
cruenter verberant ad mortem
judicatum.
Ibi nihil habet veritas, sive jus allegando,
sed emula clamoritas pravalet insultando:

Nec Præses dat præsidia, nec curam
gerit curia de justo liberando,
Quasi vile mancipium dant in Herodis manus;
Mox producor in medium, deludor
ut insanus:
Tandem remissus Pontio dira mortis
supplicio condemnor ut prophanus.
Extra muros eijcior, & ipse crucem
fero
Matre vidente, spoliis vestimentis
quæ gero;
Tandem clavis confodior, & in Cruce
morio, de vita non despero.
Tu ergo vermis non turberis, si statim
non consequeris, quidquid
à Patre quaris.

Hic absoluit exhortationem
Christus hominemque admiratione
simul & quadam animi dulcedine
perfusum, & ad plura patienter
toleranda animatum deseruit,
ac paulò patefacta eius apud
suos innocentia ab omni criminis
suspensione liberavit. Plenæ sunt
similium eventuum historia: sed
mecum, quanto odio contra omnis
carnis illecebras imbuat animum,
aspice. Vir nobilis Vallesoleti
Patrem Fabrum è primis Ignatii
socijs adjit urbanitatis & alicuius
salutaris doctrinæ hauriende gratiâ,
petijtque ab illo formulam aliquam
precandi, & fructuosæ meditationis
materiam: Pater cum id temporis ad exercitia

Io.
Et Civis
Vallis-
Oletani.

tia spiritus per aliquot dies obeun-
 da hominem parum idoneum cen-
 seret; quatuor puncta illi meditā-
 da assignavit in hunc ferè modum:
 Christus paupertatem adamavit &
 coluit, ego verò divitijs abundo:
 Christus famè passus est, ego verò
 satur sum, & deliciatè me nutrio:
 Christus nudus in cruce expositus
 fuit: ego verò commodè vestior:
 Christus fatigatus fuit, ego verò
 laboris & lassitudinis expers sum.
 Hæc velut cōmunia non magni tū
 fecit vir nobilis, aliquid inter docu-
 menta spiritus magis reconditum à
 Patre expectans; sed ecce cū ali-
 quot pōst dies ver satur in opiparo
 convivio, ita istæ antitheses men-
 tem hominis pupugère, ut cū
 lachrymas & singultus continere
 non posset, è convivio disceden-
 dum illi fuerit, locusque solitarius
 quærendus, in quo nullo teste cō-
 citatis animi affectibus habenas laxaret.
 O si oculorum nostrorum
 caliginosis humoribus illud Pas-
 sionis Christi collyrium mederet-
 tur, quàm pungeret nos vitæ no-
 stræ cum Christo patiente dissimi-
 litudo, quantoque nos sæpè pu-
 dore perfunderet! Duo è nostris
 in Germaniâ discipulis ad pedem
 speculi, quo ad se comendam, or-
 nandamque mater mundi legibus
 vivens, & hæretica utebatur, affi-
 xerunt, rogaruntque illam, ut
 postquam cum speculo suo nego-
 tium muliebrem absolvisset, in

Christum etiam oculos vellet cum
 attentione defigere; acquievit, fe-
 citque quod rogabatur, sed tanto
 fructu, ut & majorem in vestibus
 modestiam, & simul fidem Ca-
 tholicam non multò pōst sit am-
 plexa. Nihil hîc de Catharina Sue-
 vica, nihil de multis alijs dico, quæ
 ex Christi crucifixi assidua con-
 templatione & mundi pompis, &
 carnis delicijs nuntium remisere.
 Unum tantum attingam, quod
 Neapōli non ante multos annos
 contigisse memorant annales no-
 stri: hic puella nobilis & prædives
 ab adolescente paris nobilitatis in
 conjugem petebatur, & jam in id
 consenserant utrimque parentes,
 & pro connubialibus pactis com-
 munitè stabiliendis in aliquod
 conclave convenerant; cū puella
 in suo cubiculo ante penden-
 tem è cruce Christum prostrata,
 altioribus cogitationibus agitari
 cœpit, & diviniorebus flammis ac-
 cendi: Quid, agebat, quid ago,
 Jesu fili Dei, & hominum ama-
 tor? siccine dum tu carnem tuam
 innocentissimam tam atrociter
 tructas, ego voluptates licet in
 conjugio licitas consecrabor? sic-
 cine dum tu vulneribus, & san-
 guine deformatis; ego formæ ex-
 colendæ, ego gemmis & monili-
 bus ornando corpori operam da-
 bo? non fiet. & continuo sibi co-
 mam rescindit, eaque ad pedes
 crucifixi appensâ, illam ipsam effi-

Kk 2 giem

12.
Et puellæ
Neapoli-
tanæ.

II.
stemi-
ne hære-
tica.

giē manu gerens, è cubiculo egreditur, & ad conclave in quod omnes convenerant, se confert, ibi ad matrem conversa: Non est, inquit, Domina, quod de conjugio meo ulterius agatis; ecce sponsus ille meus est, quem elegi, & cujus pedibus crines meos, ut arrhas appendi. Mira hīc inter omnes turbatio, admirantur aliqui, fremunt & indignantur alij: sed tamen penes Christum novamque eius sponsam stetit victoria.

13.
Christum
nobis
amabilem
facit eius
passio.

Verum est S. Bernardi pronuntiatum, nihil æquē Christum nobis facere amabilem, quā dū illum intuemur tanto amore passionis amarissimæ calicem exhaurire. Non potuit Charitas altius ascendere, quā dum pro vilibus mancipijs summæ Majestatis Dominum velut patibularium affixit cruci, nec Deus fortius amare, quā dum comparere voluit inter latrones, *deglutiens mortem, ut vitam aeterna hæredes efficeremur.* S. Trinitas personarū, hypostaticè mille myriadibus naturarum inter homines se conjunxisset non tantum amoris erga nos, tantæque benevolentiae dedisset argumentum, quā dum in cruce, pro peccatoribus vitam ponit. *Majorem charitatem nemo habet, quā ut animam suam ponat quis pro amico suis.* Deū optimum maximum vitam nullo pretio æstimabilem pro homuncione, qui Deo compositus est ad

instar arenulæ mundis infinitis comparatæ; sponte & gratis donare, res est, quæ ab intellectu creato ponderari fati non potest, & à sola divina mente pro dignitate æstimari. Rogavit aliquando Cyrus Rex Persarum virum Principem, quem cum conjugē captivum tenebat, quid pro conjugis libertate daturus esset: Vitam, inquit ille. Hanc deinde captivitate exemptam liber etiam maritus rogavit, quid ipsi de Cyri pulchritudine videretur: Ego, inquit, in Cyrum oculos non conjeci; sed in illum qui pro me in libertatem asserenda vitam se daturum est protestatus. Si tantum potuit ad animum mulieris captivæ devinciendum, unica & quidem verbo facta de morte pro ipsius libertate subeunda protestatio; quid non faciet mors ipsa à Deo pro hominibus sceleratis amarissimè obita?

Ne, quæso, mihi dixeris, Deum non pro te solo, sed pro cæteris etiam hominibus mortuum esse: hoc ipso namque majoris erga te benevolentiae argumentum præbuit: Dic, amabo, si Deus tui dumtaxat gratiæ hominis naturam assumisset, si pro te solo miranda illa opera, quæ in Evangelistis legimus, patrasset, & si tormenta æerbissima tolerasset: si tamen optionem tibi fecisset, alios in tanti beneficii communionem admitten-

Xenophon
in Cyri.

14.
Et si pro
omnibus
tolerata.

mittendi, an non tu parentes, & amicos, imò & concives in tanti boni Societatem venire voluiffes? Præterea, dum inde vides tibi nihil decedere, si provinciæ, si regna, si mortales omnes eadem tecum munificentia gauderent, miserimi alioquin futuri, si illa priventur, an non tu liberatorem tuum rogaffes, ut pari tecum gratia illos afficeret? Nimis inhumanus, & crudelis es, si hoc illis denegares: si socius in pœna solatium afferre dicitur, multò magis Societas in beneficio, si nihil inde tibi detrahitur; sed ex boni communicatione nova tibi laudis, & gratulationis materia accedit. Vide, igitur, quantum Deus & te, & simul mortales omnes obstrinxerit, dum tui illorumque causa tanta perpeffus est! Vide an non merito sanguinem pro sanguine, vitam pro vita reponere debeas: vide an aliunde, quàm ex crucis arâ velut è fornace amoris flammis accensa charitatis ignem petere debeas: cum hoc sit unicum Christi patientis votum, ut amore eius ardeas, & ad omnes casus pro divinx gloriæ amplificatione tolerandos sibi te comitem adjungas. Unus è Principibus aulicis apud Regem Abenner de Christi fide suscepta accusatus erat, quasi de violato regio mandato, & crimine læsæ Majestatis: id quia occultum erat, ut dolo aliquo detege-

retur; eum convocat Abenner fingitque se de baptismo Christianifque sacris admittendis cogitationem suscepisse, imò de deponenda dignitate regia, & vitæ, quod supererat, in solitudine inter Monachos transigendo. Valde probavit consilium Regis Princeps aulicus, Regem sincerè & ex mente loqui arbitratus: sed miser in castes incidit: ac illa sua approbatione vera esse accusationis capita persuasit: nimirum Christianis sacris se initiatum esse & ad regni successionem aspirare; unde ad illum minacibus oculis Rex conversus, verbis acrioribus castigatum aulâ exulare jussit: ille regiam simulatione se deceptum & non longè à supremo capitis discrimine abesse animadvertens, ad amicum consilij causâ se confert, reique totius seriem aperit; quo auctore postero die lugubri veste, & cilicio indutus Regem adit, & detonso capite quasi delicijs huius vitæ valere jussis, genu flexo ita illum alloquitur: En me, ô Rex, paratum, id vitæ institutum sequi, quod heri tua Majestas amplecti se velle profitebatur: dulcia quidem sunt blandimenta voluptatum, sed absit, ut illis abs te abdicatis, eorum ego illecebris renneri me sinam: si annuis, tecum ego inter solitudinis horrores & vivam & moriar, atque uti voluptatum, ita etiam pœnitentiæ & au-

15.
Exemplum
Principis
adimitanda regem
comparati

Damascenus in vita
Barlaam
& Iosaphat.

14.
tifi pro
omnibus
volentia

austeritatum socius ero. Permovit Regis animum tam humilis prostrati species, & oratio, & non tantum omnem de affectato regno suspicionem deterfit, sed eum penitus sibi reconciliavit, qui proinde in amplexus ruens majorique quam prius benevolentiam complexus, illum inter amicos primum habuit, & amplioribus honoribus deinceps auxit.

16.
Quanti
pretij
apud
Christum
sui imita-
tio.

O quam lubens videt Christus illos homines, qui in medijs tormentorum acerbitatibus constanter ipsi adherent, qui crucis brachium sustinent, amplexantur, osculantur, & omnibus mundi opibus & delicijs anteponunt. O quot in similes gratiarum cumulos exaggerat? Dixit aliquando S. Gertrudi, se benignis oculis illos intueri, qui se cruce pendentem vel unico aspectu per transennam amicè dignantur; quantis ergo illos locupletabit beneficijs, qui amore ipsius accensi in partem cruciatuum venire volunt, & unà cum ipso in cruce suffigi?

Respha concubina Saülis, à Rege Davide, & populo laudibus & benedictionibus effertur, quod sub patibulis, in quibus pendebant filij, multis diebus, nullis temporum injurijs fracta ac debilitata permanerit: pari modo qui ad pedem crucis Christi prementibus hinc inde rebus adversis perseveraverit, dubio procul cælesti-

bus beneficijs redundabit.

Ad vulnera penduli Jesu tanquam ad salutarem maceriem cõvolans sponsa Christi, velut columbæ, ut à milui infestationibus se tueantur in his munitiunculis delitescentes, omnia mundi concuicia, & ludibria derident; imò, quia per illa sponso similiores evadunt, eiusque benevolentiam amoremque sibi conciliant, eorum multiplicatis incurfibus & vexationibus impensè delectantur; ut sequenti capite patebit.

C A P U T XVII.

Rebus adversis ad sancti Amoris consecutionem gradum fieri.

Conquestus est aliquando ^{17.} Capud S. Patrem Ignatium ^{Varie ad} Barcinonensis iuvenis, qui illo ^{virtutem} utebatur familiariter, quod cum ^{via.} ipse multos suis institutis ad virtutum perfectionem efformaret, ipse relinqueretur in postremis. Respondit S. Pater ipsius in moribus profectum verè sibi cordi esse; sed diversam ab alijs viam à divina Providentia ipsi destinatam; jungendum enim ipsum matrimonio, & magnis rerum familiarium tempestatibus jactandum, & tandem ad desideratum aeternæ felicitatis portum appulsurum.